

Marion van de Coolwijk

MZZLmeiden
party!

δ

1.

Bloed en bonje

PIETER LOVES HANNA zegt:

Mis je giga erg. Monaco is opeens niet meer zo sprankelend.

MIJ, MEZELF EN IK zegt:

O... is je champagnevoorraad op

PIETER LOVES HANNA zegt:

Nee, de mooie-meisjesvoorraad.

MIJ, MEZELF EN IK zegt:

Trek je toch een nieuw blik mooie meisjes open?

PIETER LOVES HANNA zegt:

Onmogelijk... ik zoek dat ene unieke exemplaar.

Alleen nog in Amsterdam te verkrijgen.

Serienummer H-A-N-N-A met als kenmerken:

mooi, grappig, lief en heerlijk zoenable.

MIJ, MEZELF EN IK zegt:

Niet doen! Ik hou van Jasper.

PIETER LOVES HANNA zegt:

En van mij... toch?

MIJ, MEZELF EN IK zegt:

Geef me wat ruimte. Ik moet nadenken.

PIETER LOVES HANNA zegt:

Soms moet je niet nadenken, maar gewoon voelen.

‘Hanna, Hanna... ik heb bloed!’
Brams schelle stem galmde door het huis. Hanna schrok op.
Ze kende haar kleine broertje goed genoeg
om te weten dat er iets ernstigs aan de hand was. ‘Bram?’
riep ze en ze schoof haar bureaustoel naar achteren.
‘Waar ben je?’
‘Hier.’ Het klonk snikkend. ‘Het druppelt.’
Hanna stooft haar kamer uit en boog zich over de trapleuning.
Beneden in de gang zag ze Bram staan
met zijn hand op zijn gezicht. Er druppelde bloed op de grond.
‘Wat heb je gedaan?’ Hanna rende de trap af
en trok Brams handen van zijn gezicht weg.
Een straal bloed liep via zijn bovenlip naar zijn kin.
‘Je hebt een bloedneus!’ riep Hanna.
Ze trok haar broertje mee naar het toilet,
rukte wat toiletpapier van de rol
en duwde dat tegen zijn twee neusgaten.
In de haast kon ze niet zien welk neusgat bloedde.
‘Hou vast,’ riep ze, terwijl ze zijn hoofd vooroverboog.
‘Ik hou je neus vast.’
Ze kneep de neus van Bram stevig dicht.
‘En nu zo blijven staan.’
Bram kreunde, maar deed netjes
wat zijn grote zus hem opdroeg.
‘Hoe krijg je dat nou voor elkaar?’ vroeg Hanna boos,
maar ook verontrust. ‘Je ging toch in je kleurboek kleuren?’
Bram begon te huilen.
‘Stilstaan!’ riep Hanna, die de grip op Brams neus verloor.
‘Het doet zeer,’ riep Bram.
‘Nog eventjes volhouden. Je hebt een bloedneus.
Dat lijkt erger dan het is,
maar ik moet het wel even dichtknijpen.
Dan stopt het bloeden vanzelf.’
Hanna hoorde voetstappen op de overloop en keek omhoog.
‘Kim? Thijs?’
Er kwam geen antwoord.

Hanna concentreerde zich weer op Bram.
‘Begon het zomaar opeens te bloeden?’
Bram kreunde. ‘Die punt was scherp.’
‘Welke punt?’ Hanna fronste haar wenkbrauwen.
‘Je hebt toch niet de punt van een potlood
in je neus gestoken?’
Het hoofd van Bram ging merkbaar op en neer.
Hanna slaakte een zucht. ‘Wat is dat nu voor malligheid?
Dat mag toch niet?’
Nu begon Bram nog harder te huilen.
Zijn tranen mengden zich met het bloed in het papier.
‘Is Hanna boos?’
‘Stil maar,’ suste Hanna haar broertje. ‘Ik ben niet boos.
Ik denk dat je erg geschrokken bent... en ik ook.’
Ze tilde Brams hoofd iets op en keek hem aan.
‘Nooit meer doen, hoor!’ Ze gaf een kus op zijn voorhoofd.
Op dat moment ging haar telefoon. Terwijl ze met één hand
de neus van Bram dicht bleef knijpen,
haalde ze haar mobiel uit haar broekzak. ‘Tanja, hoi!’
‘Het is gelukt!’ klonk het enthousiast aan de andere kant
van de lijn. ‘Ik heb mijn nieuwe nummer gezongen.’
Hanna voelde de hand die Bram zijn neus dichtkneep
verkrampen. ‘Je belt erg ongelegen, Tan...’ zei ze gehaast.
‘O...!’
Hanna voelde dat ze het uit moest leggen.
‘Er is hier even paniek.’
Bram heeft een bloedneus. Ik moet echt –’
‘Ik hang wel op. Bye, bel straks misschien nog wel.’
‘Maar –’ Verbaasd keek Hanna naar haar telefoonscherm.
De verbinding was verbroken. ‘Dan niet,’ mompelde ze
en ze concentreerde zich weer op haar broertjes neus.
‘Nou, laat eens kijken...’
Voorzichtig trok ze het papier weg en gooide het in de wc.
Aandachtig keek Hanna naar de neus van haar broertje.
‘Volgens mij is het bloeden gestopt.’
Ze pakte nog wat papier en maakte dat nat onder de kraan.

‘Ik zal je toet even schoonvegen,
dan kunnen we het beter zien.’
Even later zat Bram weer aan de tafel te kleuren
en schonk Hanna wat limonade voor hem in.
‘Mama is zo weer terug. Ze doet boodschappen,’ zei ze.
‘Niet zeggen,’ riep Bram verschrikt.
Hanna streek over zijn hoofd.
‘Als jij belooft dat je geen potloden meer in je neus stopt.’
Bram knikte. ‘Ons geheim.’
‘Ons geheim,’ herhaalde Hanna zacht. Ze was allang blij
dat het goed was afgelopen. Ze had haar moeder beloofd
om op Bram te letten, maar door het msn’en met Pieter
was ze Bram helemaal vergeten.
‘Als jij die kleurplaat nu nog even mooi inkleurt,
doe ik boven de computer uit,’ zei Hanna.
‘Ik ben zo terug en dan kleur ik gezellig met je mee, goed?’
Bram knikte en begon ijverig te kleuren.

Hanna liep de trap op en hoorde muziek
uit de kamer van Thijs komen. Hardrock...
Rauwe dreunen deden de vloer trillen.
Hanna vond het vreselijke muziek,
als je het al muziek kon noemen.
‘Kan het wat zachter?’ schreeuwde Hanna
en ze bonkte op de kamerdeur van haar broer.
Het antwoord was te verwachten:
de muziek werd nog een tikje harder gezet.
Hanna sloeg haar handen voor haar oren
en liep door naar haar eigen kamer. Ze was niet van plan
om ook nog eens op Thijs te letten als haar moeder weg was.
Hij was dertien en zo eigenwijs en opstandig
dat ieder woord van haar toch verkeerd zou vallen.
‘Wie is Pieter?’
Hanna stond stil en keek recht in het triomfantelijke gezicht
van Kim, die in haar deuropening stond.
‘Nou?’ ging Kim verder. ‘Ik ben wel nieuwsgierig. Is-ie knap?’

Woont hij in Monaco?’

Hanna duwde haar zus opzij en keek geschrokken naar het beeldscherm van haar computer, waar haar msn nog openstond.

‘Heb jij aan mijn computer gezeten?’ snauwde ze.

Kim haalde haar schouders op. ‘Ik liep alleen maar langs.’

‘Ja, ja... dat zal wel,’ mompelde Hanna.

Ze liep naar haar computer en klikte het beeld weg.

‘Nou? Vertel...’ Kim liep naar Hanna toe. ‘Wie is Pieter?’

Zoent hij lekker?’ Haar ogen glinsterden.

‘Kom op... ik ben je zus! Ik verlink je heus niet, hoor.’

Hanna twijfelde. Ze kende Kim goed genoeg

om te weten dat ze geen keus had. Als ze niets zou vertellen, was de kans groot dat straks de hele familie op de hoogte was van haar contact met Pieter. Ze moest iets zeggen.

‘Pieter is een vriend, meer niet,’ probeerde Hanna.

‘*Pieter loves Hanna?*’ Kim glimlachte. ‘Ik ben niet gek, hoor!’

Beneden klonk de stem van Bram.

‘Hanna? Kom je nog kleuren?’

Hanna zette de computer uit en liep haar kamer uit.

‘Dan geloof je het niet. Er is niets aan de hand.

Pieter is de receptionist van het hotel in Monaco

waar ik was met Joan en Tanja. Hij heeft ons goed geholpen... dat is alles.’

‘Zo te lezen heeft hij je wel heel erg goed geholpen,’

zei Kim met een grijns. ‘Hij vindt je... eh... hoe zei hij dat... heerlijk zoenable?’

Hanna liep de trap af. ‘Hij vindt mij leuk, ja...

maar hij weet dat ik verkering heb met Jasper.’

‘Dus er is niets gebeurd?’

Kim liep achter Hanna aan de trap af.

‘Heb je met Pieter gezoend?’

‘Tjonge, wat kan jij doordrammen, zeg,’ zei Hanna, die bij Bram aan tafel ging zitten en een rood kleurpotlood pakte.

‘Zal ik die kabouter kleuren?’

Hanna negeerde haar zus en begon met het inkleuren van de puntmuts.

‘Er is niets om je druk over te maken.
Als er wat was geweest, had ik het toch allang verteld?’
Bram keek blij. ‘Ja, dan doe ik de paddenstoel.’
Kim legde haar hand op Hanna’s schouder.
‘Waarom geloof ik je niet?’
‘Ik zou het niet weten.’
Haar potlood ging heftig heen en weer.
De muts van de kabouter werd langzaam rood.
Boven klonken ritmische dreunen.
Thijs had zijn muziek nog een tandje harder gezet.
‘Misschien heb je mijn vraag niet helemaal begrepen,’
siste Kim.
‘Zal ik het vanavond aan tafel nog even aankaarten?’
Hanna stopte met kleuren. ‘Dat doe je niet!’
‘Waarom niet? Er is toch niets aan de hand?’
Dan mogen papa, mama en Thijs het toch ook best weten?
En Jasper... weet die het al?’
Met een krak brak de punt van het rode potlood af.
‘Wat doe je nou?’ zei Bram en hij keek op.
‘Wil je mijn puntenslij–’
‘Nee!’
Hanna voelde een vreemd soort woede naar boven komen.
Ze schoof haar stoel naar achteren en ging staan.
Beheerst, maar met haar woedende blik strak op Kim gericht,
golfdde de woorden naar buiten.
Het gedreun op de bovenverdieping stuwde haar op.
‘Ik heb het helemaal gehad met jullie!
Het is hier geen viersterrenhotel waar je kunt doen en laten
wat je wilt. Thijs en jij voeren geen flikker uit in dit huis.
Het enige wat jullie kunnen, is commanderen en parasiteren.’
Aan de verschrikte ogen van Kim
zag Hanna dat haar uitbarsting indruk maakte.
‘Ja, schrik maar. Misschien dat papa en mama
dit normaal vinden, maar ik pik dit niet langer.
Je bent veertien! Gedraag je daar dan ook naar.’
Ze hief haar hand en stak haar wijsvinger op.

‘Als ook maar iemand vertelt aan Jasper over Pieter...’
Er klonk gesnik. ‘Ben je nu boos?’
Hanna stokte en keek naar het betraande gezicht van Bram.
‘Ja, Hanna is boos,’ zei ze met zachtere stem
en ze aaide hem over het hoofd. ‘Maar niet op jou.’
Ze draaide zich weer naar Kim. ‘Hanna is boos op Kim.’
‘Waarom?’ stamelde Bram.
Zonder haar blik van Kim af te wenden, antwoordde Hanna:
‘Kim wil een geheim verraden.’
Bram droogde zijn tranen. ‘Dat mag niet, Kim.
Geheimen zijn geheim.’ Hij wendde zich tot Hanna.
‘Ik weet het geheim nu ook, hè?’
Hanna glimlachte. ‘O ja?’
‘Ja,’ antwoordde Bram met een triomfantelijke blik.
‘Jij hebt Pieter kusjes gegeven.’
Er viel een stilte.
‘En Jasper mag het niet weten,’ ging Bram verder.
‘Dan wordt hij boos.’ Bram keek naar Kim.
‘Niet zeggen hoor, Kim.’
Kim keek snel van Hanna naar Bram.
De felle blik in Hanna’s ogen deed haar knikken.
‘Oké, oké, beloofd.’ Ze keek op haar horloge.
‘Maar wil je mij dan even helpen met mijn wiskunde? *Please?*’
Hanna keek naar de kleurplaat
en dacht aan haar eigen toets Grieks die ze nog moest leren.
Kim liet haar geen keus. ‘Is goed,’ zei ze zacht.
‘Bedankt.’ Kim huppelde de kamer uit.
‘Je bent de liefste zus die ik heb. Kom je?’
‘Je hebt maar één zus,’ mompelde Hanna.
Ze wees naar de half ingekleurde kabouter.
‘Kleur jij nog even verder, Bram? Ik ben even bij Kim.’
‘Hanna weer lief?’ Bram keek haar met grote ogen aan.
‘Ja, Hanna is weer lief,’ zei Hanna,
maar diep vanbinnen voelde ze zich doodongelukkig.
Ze had het gevoel dat ze niet aan zichzelf toekwam
in dit gezin. Er was altijd wat.

Ze dacht aan Tanja die net belde.
Die had het goed voor elkaar. Een eigen huis in Londen,
doen en laten wat je wilt, geen gezeur aan je hoofd...
Langzaam sjokte ze de trap op.
Ze bonkte op de kamerdeur van Thijs. ‘Zachter zei ik!’
De dreunende beat maakte haar zo langzamerhand gek.
Hanna liep door naar de kamer
van Kim en ging naast haar op het bed zitten.
‘Hé, sorry nog voor daarnet,’ zei Kim,
die haar wiskundeboek opensloeg.
‘Ik meende het natuurlijk niet zo.’
‘Nee, natuurlijk niet,’ mompelde Hanna.
‘Niemand bedoelt het hier zo. Welke opgave wilde je weten?’
Even later concentreerden ze zich op de cijfers.
Hanna deed haar uiterste best om Kim de betreffende opgave
zo snel mogelijk uit te leggen.
Veel tijd wilde ze niet investeren in haar verwende zus.
‘Maar als de cosinus –’ begon Kim. Verder kwam ze niet.
De hoge stem van Bram klonk op de gang. ‘Dat is geheim.’
Hanna en Kim keken op.
‘Hij heeft met haar gezoend,’ hoorden ze Bram zeggen.
‘Tegen wie heeft hij het nou?’ mompelde Hanna
en ze stond op.
‘Niet zeggen, hoor,’ ging Bram verder.
‘Want jij mag het niet weten.’
Hanna liep de gang op. Bram had de telefoon in zijn hand.
‘Wie heb je aan de lijn?’ vroeg ze.
‘Eh... Jasper,’ stamelde hij. ‘Hij wil jou spreken.’
Hanna keek verbaasd. ‘Ik heb de telefoon niet gehoord.’
De dreunende beat schalde uit Thijs zijn kamer.
Met een boos gezicht stak ze haar hand uit. ‘Geef maar hier.’
‘Dag Jasper,’ zei Bram nog snel
en gaf toen het toestel aan zijn zus.
Hanna hoorde de stem van Jasper. ‘Dag Bram, bedankt.’
‘Hoi Jasper,’ zei Hanna. ‘Wat leuk dat je belt.’
‘Is dat zo?’ Jaspers stem klonk opeens niet meer zo vrolijk.

‘Wie is Pieter?’

Hanna hapte naar adem. Dus daar had Bram het over.

Ze ontplofte bijna. Was het Kim niet die haar dwarszat, dan was het wel een ander gezinslid.

Ze had het helemaal gehad.

‘Wat heeft Bram je verteld?’ vroeg ze.

‘Genoeg om te begrijpen dat jij en ik een probleem hebben.’